

Věci dlužníkovy »samostatně vede (§ 486 c) odstavec druhý tr. zák.), kdo tak činí bez zvláštního rozkazu a nezávisle na zvláštním pokynu a schválení dlužníka.

Pokud sem nespadá obchodvedoucí družstva.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1925, Zm II 518/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 2. září 1924, pokud jím bylo devět obžalovaných podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěno z obžaloby pro přečin podle Šu 468 čís. 1 tr. zák., obžalovaný Bohuslav N. pak z obžaloby pro přečin podle Šu 486 čís. 1 a 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o obžalovaného Bohuslava N-a, byl tento sprostěn pro přečin podle čís. 1 a 2 Šu 486 tr. zák. v uvážení, že dle zjištění soudu nebyl ani v představenstvu, ani v dozorčí radě družstva a že dle udání spoluobžalovaných, zvláště Rudolfa Š-y a Karla D-a, věci družstva samostatně nevedl, nýbrž byl pouze námezdní silou a ve všem od představenstva odvislým. Okolnost, že byl obchodvedoucím a že měl plnou moc k přijímání zboží a že tu a tam spolupodpisoval některé objednávky spolu s pokladníkem Karlem D-em a že s tímto jezdil nakupovati zboží, nemění podle názoru nalézacího soudu ničeho na věci, protože prováděl jen to, na čem se představenstvo usneslo. Tomuto výroku nalézacího soudu vytyká zmateční stížnost neúplnost, spočívající prý v tom, že nalézací soud přehlíží důležitou okolnost, potvrzenou obžalovaným Rudolfem S-ou a doznanou samotným obžalovaným Bohuslavem N-em, že jemu (obžalovanému N-ovi) byl vlastně obchod svěřen, takže on jako vyučený obchodník a tedy jediný odborník z členů družstva vždy určoval, jaké zboží družstvo potřebuje, a také zboží nakupoval. V tomto směru jest prý vlastně rozsudek v rozporu se spisy, uváděje, že obžalovaný N. věci družstva samostatně nevedl, a také sám se sebou v rozporu, když v důvodech dále zase uvádí, že obžalovaný byl skutečně obchodvedoucím. Stížnost poukazuje dále na okolnost potvrzenou svědkem Karlem H-ou a soudem prý rovněž přehlédnutou, že obžalovaný N. také se zaručil sám osobně za úvěr poskytnutý družstvu, vystaviv a podepsav směnku na 50.000 Kč, což prý nasvědčuje tomu, že N. byl hybnou silou a zároveň důležitým rozhodujícím činitelem v družstvu. Názoru nalézacího soudu, že obžalovaný byl jen námezdní silou a ve všem odvislým od představenstva, vytyká stížnost zmatečnost dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., ježto prý obžalovaný ve skutečnosti byl samostatným obchodvedoucím, zodpovědným podle Šu 486 c) odstavec druhý tr. zák.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Jak již řečeno, opírá nalézací soud svůj názor, že obžalovaný Bohuslav N. věci družstva samostatně nevedl, nýbrž že byl pouze námezdní silou a že byl ve všem závislým

na představenstvu, zejména o výpovědi spoluobžalovaných Rudolfa S-y a Karla K-a, aniž by ovšem dotyčné části těchto výpovědí citoval. Podle udání obžalovaného Rudolfa S-y řekl N. vždy, jaké zboží potřebuje, a výbor se na tom usnesl a tento (N.) zboží to koupil; na menší objednávku N. svolení nepotřeboval. Obžalovaný Karel D. pak udal, že N. měl ve svém domě k dispozici obchodní místnosti a že je družstvu nabídl, když v obchodě, který družstvo zřídí, bude prodavačem za pevný plat, kterážto nabídka byla družstvem přijata. Při hlavním přeličení udal pak tento obžalovaný dále, že zboží objednával N., že objednávky podepisovali obžalovaní D. a N., že však zboží bylo objednáno až po schválení výboru družstva. Z těchto výpovědí plyne nade vší pochybnost správnost úsudku nalézacího soudu, neboť »samostatně« po rozumu §u 486 c) odstavec druhý tr. zák. vede věci dlužníkovy jen ten, kdo tak činí bez zvláštního rozkazu a nezávislé na zvláštním pokynu a schválení dlužníka. Posuzuje-li se věc s tohoto jedině správného hlediska, nelze rozsudku nalézacího soudu důvodně vytýkati neúplnost podle čís. 5281 tr. ř., když se zvláště neobíral okolnostmi zmateční stížností v tomto směru uplatňovanými, ježto jsou to okolnosti pro posouzení věci nerozhodné. Avšak ani o rozporu se spisy nemůže býti řeči, neboť úsudek soudu, že obžalovaný N. věci družstva samostatně nevedl, jest logickým, náležitě odůvodněným závěrem, k němuž nalézací soud dospěl, vykonáváje podle §u 258 tr. ř. své právo a povinnost, hodnotiti volně veškeré průvodní prostředky. Označuje-li nalézací soud obžalovaného N-a jako »obchodvedoucího«, neocitá se v rozporu se svým výrokem, že N. věci družstva samostatně nevedl, neboť jest zřejmo, že soud používá tu výrazu »obchodvedoucí« v běžném slova smyslu, chtěje tím jen vyjádřiti, že N. byl vedoucím zřízencem nebo zaměstnancem družstva, nikoli však, že byl samostatným obchodvedoucím ve smyslu §u 486 c) odstavec druhý tr. zák.

Čís. 1886.

Uložil-li nalézací soud obžalovanému podle §u 203 tr. zák. (§u 1 zák. čís. 471/21) za použití §§ů 54, 55 tr. zák. trest s trestem předchozím rozsudkem (§ 265 tr. ř.) uloženým sazbu jednoho roku převyšující, jest odvolání obžalovaného nepřipustné (§ 283 tr. ř.), převyšuje-li škoda z podvodných útoků po prvním odsouzení spáchaných 2000 Kč.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, Zm I 644/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. srpna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a odmítl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného z výroku o trestu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Pokud se týče odvolání obžalovaného do výměry trestu, položil si Nejvyšší soud jako soud zrušovací především otázku, zda odvolání to